

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobkyně: **Česká pošta, s. p.**, IČO: 47114983
sídlem Politických vězňů 909/4, 225 99 Praha 1

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, IČO: 70106975
sídlem Sokolovská 219, 190 00 Praha 9
doručovací adresa: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 1. 4. 2014, č. j. ČTÚ-127 473/2013-603

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala žalobou zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „žalovaný“ či „odvolací orgán“) ze dne 1. 4. 2014, č. j. ČTÚ-127 473/2013-603, jímž žalovaný zamítl rozklad žalobkyně, tehdy účastnice řízení, a potvrdil rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru

regulace komunikačních činností a poštovních služeb (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 4. 11. 2013, č. j. ČTÚ-82 627/2013-610/IV. vyř. Podle tohoto rozhodnutí se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „poštovní zákon“), ve znění účinném do 31. 12. 2012 tím, že poštovní povinnost neplnila v souladu s § 33 odst. 1 písm. a) poštovního zákona, jelikož při měření přepravních dob poštovních zásilek vložených do poštovních schránek podle normy EN 13850 v roce 2012 dosáhla výsledku 93,23 % poštovních zásilek dodaných následující pracovní den, čímž nesplnila požadavek stanovený v § 24 odst. 4 písm. d) základních kvalitativních požadavků, podle kterého byla povinna dosáhnout výsledku nejméně 95%. Za porušení povinnosti o 1,77 procentního bodu uložil prvostupňový orgán žalobkyni podle § 37a odst. 2 poštovního zákona pokutu ve výši 1 500 000 Kč.

2. **V odůvodnění napadeného rozhodnutí** žalovaný konstatuje, že dne 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 221/2012 Sb., který mění mimo jiné i úpravu správních deliktů uvedených v Hlavě VII poštovního zákona. K námitce žalobkyně o zániku trestnosti se žalovaný ztotožňuje s prvostupňovým orgánem, jež posoudil aplikaci pravé retroaktivity správně. Žalovaný nesouhlasí ze závěry prvostupňového orgánu, že nová právní úprava účinná od 1. 1. 2013 ukládá povinnost podle § 22 odst. 1 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování (dále jen „poštovní vyhláška“), provádět měření přepravních dob a dosáhnout stanoveného výsledku, přičemž povinnost držitele poštovní licence dosáhnout stanoveného výsledku při poskytování základních služeb zůstala zachována. Nová právní úprava by byla tak pro žalobkyni v důsledku příznivější, s čímž žalovaný nesouhlasí. Žalovaný přisvědčil prvostupňovému orgánu, že při posuzování trestnosti vycházel z právní úpravy, z vydaného rozhodnutí o udělení licence, účinné v době, kdy došlo ke spáchání správního deliktu.
3. Žalovaný uvádí, že pro rok 2012 bylo měření přepravních dob poštovních zásilek vložených do poštovních schránek podle normy EN 13850 upraveno v § 24 přílohy k výroku rozhodnutí o udělení poštovní licence čj. 76 026/2008-608 a povinnost dosáhnout stanoveného výsledku při měření přepravních dob byla stanovena formou rozhodnutí o udělení poštovní licence. Při posouzení zpětné působnosti právních norem je možné podle žalovaného však porovnávat pouze zákony platné a účinné v době spáchání správního deliktu a zákony platné a účinné v době rozhodování o trestnosti a uložení trestu. Skutečnost, že uvedené rozhodnutí čj. 76 026/2008-608 bylo publikováno v Poštovním věstníku vedeném žalovaným, nic nemění na charakteru udělené licence jako individuálnímu oprávnění, byť z oblasti veřejného práva. Není však možné porovnávat povinnost stanovenou individuálním oprávněním a povinnost stanovenou obecně závaznou normou, poštovní vyhláškou, od roku 2013.
4. Rozhodnutí o udělení poštovní licence je podle žalovaného pravomocné, vykonatelné a je závazné pro účastníky řízení i správní orgány. Nebylo vydané v rozporu se zákonem ani nelze spatřovat jakoukoli nezákonnost ve správním řízení, které mu předcházelo. Trestnost jednání je nutno posuzovat z hlediska kritérií stanovených v rozhodnutí o udělení poštovní licence. S ohledem na formální požadavky a účinnost pravomocného rozhodnutí je třeba plnit jím uloženou povinnost, v tomto případě při měření přepravních dob poštovních zásilek dosáhnout za kalendářní rok 2012 výsledku nejméně 95%

poštovních zásilek dodaných následující pracovní den podle normy EN 13850 a její nesplnění je třeba považovat za protiprávní jednání, sankcionované zákonem.

5. Prvostupňový orgán podle žalovaného dospěl ke správnému závěru, pokud jednání žalobkyně posuzoval podle právní úpravy platné a účinné v době spáchání správního deliktu, poštovního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 a základních kvalitativních požadavků stanovených přílohou rozhodnutí o udělení poštovní licence ze dne 5. 12. 2008, č. j. 76 026/2008-608, ve znění účinném do 31. 12. 2012, proto námitce žalobkyně o zániku trestnosti činu nebylo možné přisvědčit.
6. Žalovaný se dále ztotožnil s posuzováním rozsahu deliktního jednání prvostupňovým orgánem, že žalobkyně nesplnila povinnost dodat 95 % obyčejných poštovních zásilek následující pracovní den o 1,77 %. Žalobkyně tak porušila § 24 odst. 4 písm. d) základních kvalitativních požadavků, čímž byly splněny zákonné podmínky pro uložení správní sankce podle § 37a odst. 2 písm. a) poštovního zákona.
7. Dále se žalovaný ztotožnil s konstatováním prvostupňového orgánu, že nesplnění povinnosti o 1,77 % představuje překročení 5% podílu poštovních zásilek, které nemusí být dodány následující pracovní den, o více než jednu třetinu. Takovéto vyjádření nedovolené odchylky se jeví jako závažné nedodržení uložené povinnosti, jelikož z pohledu reálného vyčíslení nedoručených zásilek je rozhodnou skutečností pro určení výše pokuty zjištění počtu zásilek, kterých se nezákonné zpoždění mohlo dotýkat, což v posuzovaném případě bylo přibližně 1,51 milionu zásilek. Jednání žalobkyně se tak dotklo mimořádně velkého rozsahu zásilek. Současně prvostupňový orgán vycházel z toho, že zpoždění zásilek bylo zpravidla o jeden den, čímž následky deliktního jednání byly relativně méně závažné. Sankce proto byla vhodně uložena v horní polovině zákonného rozpětí, nikoli v maximální možné výměře. Žalovaný se vyjádřil, že prvostupňový orgán zčásti porušil zásadu zákazu dvojího přičítání tím, že za přítěžující okolnost považoval, že žalobkyně neplní kvalitativní požadavek. Ten je však u této služby, spadající z podstatné části do monopolu žalobkyně, hlavním motivem pro zlepšení kvality služeb z důvodu scházející konkurence. I přes toto pochybení žalovaný výši uložené sankce považuje adekvátní deliktnímu jednání s ohledem na mimořádně velký rozsah. Za irrelevantní žalovaný považoval tvrzení žalobkyně o případném porušení smluvního vztahu mezi žalobkyní a uživateli poštovních služeb, jelikož má soukromoprávní charakter a za bezpředmětnou shledal dostatečnost či nedostatečnost procentuální hranice stanovené vyhláškou k posouzení oprávněnosti udělení sankce.
8. **V žalobě** podané dne 26. 5. 2014 **v prvním žalobním bodu** žalobkyně dedukuje, že trestnost jejího jednání zanikla dnem 1. 1. 2013 přijetím nové právní úpravy, jelikož poštovní vyhláškou byla snížena hranice, jejíž dosažení základní kvalitativní požadavky požadují při měření přepravních dob, z 95 % v roce 2012, na nejméně 92 % zásilek v roce 2013. Podle žalobkyně se má aplikovat podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod zákon pozdější, ten je pro ni příznivější. Na podporu svého tvrzení odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 611/01, nebo sp. zn. ÚS 192/05, anebo rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 126/2002-27. Žalobkyně se neztotožňuje s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, z hlediska naplnění skutkové podstaty správního deliktu nepovažuje za podstatné, zda hranice, jejíž dosažení při měření přepravních dob zákon požaduje, je stanovena v obecně závazném předpise nebo individuálním správním aktu. Za podstatné oproti tomu žalobkyně považuje, zda jsou povinnosti, které rozhodnutí obsahovalo, nadále obsahem současné právní úpravy, zda s jejich porušením je spojováno

naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Povinnost, jejíž porušení bylo ve správním řízení sankcionováno, kterou ukládaly základní kvalitativní požadavky účinné do 31. 12. 2012, nová právní úprava již neobsahuje, resp. je obsahuje ve změněné podobě. Její porušení tudíž nelze v současné době sankcionovat. Jak podle žalobkyně vyplývá z § 3 odst. 3 poštovního zákona, pojem základní kvalitativní požadavky je vyhrazen pro obsah poštovní vyhlášky, na kterou odkazuje platný § 33 odst. 1 písm. a) poštovního zákona, neboť právní úprava účinná do 31. 12. 2012 a od 1. 1. 2013 na sebe plynule navazuje.

9. Žalobkyně nesouhlasí se žalovaným, že nelze porovnávat povinnost uloženou individuálním správním rozhodnutím a obecně závazným předpisem. Podle žalobkyně pokud by poštovní vyhláška nově určovala povinnost dosáhnout stanoveného výsledku, povinnost podle § 22 odst. 1 poštovní vyhlášky by byla splněna a jednáním žalobkyně by nebyla naplněna skutková podstata uvedeného správního deliktu, neboť nová právní úprava by byla pro žalobkyni příznivější a trestnost jednání zanikla. Právní úprava účinná do 31. 12. 2012 spojovala uložení trestu s porušením povinnosti obsažené v individuálním správním aktu, nová právní úprava účinná od 1. 1. 2013 s porušením povinnosti obsažené v obecně závazném předpisu. Žalobkyně dovozuje, že porušení individuálního správního aktu již není nadále trestné, neboť ho žádná aktuální norma nesankcionuje a na právní úpravu je třeba nahlížet jako na celek. V obou případech je porovnáván obsah skutkové podstaty správního deliktu, který je pouze v jednom případě konstruován odkazem na individuální správní akt a ve druhém případě odkazem na obecně závazný předpis. Podle nové právní úpravy došlo ke změně skutkové podstaty správního deliktu ve prospěch žalobkyně. Pokuta byla proto podle žalobkyně jí uložena v rozporu se zákonem za čin, jehož trestnost zanikla před vydáním napadeného rozhodnutí.
10. **Ve druhém žalobním bodu** žalobkyně namítá nesprávné hodnocení následků sankcionovaného jednání. Dosažení výsledku 93,23 % poštovních zásilek vložených do poštovních schránek dodaných nejpozději následující pracovní den oproti požadovanému výsledku podle žalobkyně znamená, že pokud uživatel poštovních služeb podá 100 zásilek, bude následující pracovní den doručeno 93 z nich a nikoli 95. Z hlediska běžného uživatele má žalobkyně za to, že se jedná o nepostřehnutelný rozdíl, který nijak neovlivní to, do jaké míry se může spoléhat na dodání D+1. Závažnost jednání minimalizuje skutečnost, že obyčejné zásilky byly v jednotlivých případech zpožděny pouze o jeden pracovní den, což konstatoval též prvostupňový orgán, přičemž žalobkyně ve vztahu k uživatelům poštovních služeb své povinnosti z uzavřených poštovních smluv beze zbytku naplnila. Minimální závažnost nedosažení výsledku 95% dokládá i průzkum očekávání zákazníků prováděných žalobkyní v rámci EU, kdy ve škále preferencí zákazníků není dodání ve lhůtě D+1 u tohoto typu zásilek považováno za podstatné a dále podle současné právní úpravy byla požadovaná hranice snížena na 92 %. To je ještě pod hranicí, které dosáhla žalobkyně v roce 2012. Nyní sankcionované jednání není podle současné právní úpravy vůbec trestné, jak je patrné i z důvodové zprávy k poštovní vyhlášce. Pokud správní orgán dospěl k závěru, že dosažení hranice 92 % nyní vyhovuje potřebám veřejnosti, měl tuto skutečnost zohlednit při úvahách o následcích sankcionovaného jednání. Přitom všechny argumenty žalobkyně odmítl žalovaný jako irelevantní a bezpředmětné, nezabýval se následky sankcionovaného jednání, čímž popřel základní zásady správního trestání, i § 37b odst. 2 poštovního zákona. K porušení zásady dvojího přičítání pouze žalovaný konstatoval, že výše pokuty je vzhledem k rozsahu jednání adekvátní, opomněl zohlednit následky sankcionovaného jednání jako jedno ze základních kritérií pro stanovení závažnosti deliktu.

11. **Ve třetím žalobním bodu** žalobkyně brojí proti nesprávnému hodnocení rozsahu sankcionovaného jednání a nesouhlasí, že by její jednání mělo mimořádně velký rozsah. Považuje ho naopak za zcela minimální, neboť rozdíl pouhých 1,77 % je z hlediska uživatelů poštovních služeb nepostřehnutelný. Při určení rozsahu sankcionovaného jednání nepovažuje žalobkyně za rozhodující počet zásilek, které nebyly dodány ve stanované lhůtě, ten se vždy bude jevit jako vysoké číslo, nedosažení požadované hranice i o 0,1% by odpovídalo cca 85 000 zásilkám. Pouze procentuální vyjádření je schopno adekvátně znázornit rozsah sankcionovaného jednání.
12. Žalobkyně zpochybňuje závěr prvostupňového orgánu, který nedosažení požadované hranice o 1,77 procentního bodu považuje za mimořádně velký rozsah. Prvostupňový orgán tím položil naroveň např. situaci, pokud by k požadované hranici úspěšnosti chybělo např. 10%; pak by bylo možno hovořit o selhání žalobkyně ve velkém rozsahu. Úvahu žalovaného o mimořádně velkém rozsahu, v níž nebyly zohledněny následky sankcionovaného jednání, žalobkyně považuje za neudržitelnou, a na takovém základě byla pokuta stanovena blízko samotného stropu připuštěného zákonem. Žalobkyně proto navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů správních orgánů.
13. **Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě** ze dne 24. 7. 2014 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Žalovaný *k prvnímu žalobnímu bodu* vysvětluje, že nelze porovnávat obě povinnosti, resp. jejich závaznost. Poštovní licence je individuální správní akt vydaný v rámci správního řízení se žalobcem, který s podmínkami touto licencí stanovenými souhlasil a vyhláška Českého telekomunikačního úřadu byla přijata v rámci „legislativního procesu“, její závaznost je dána obecně. Oba plní jinou funkci, jejich závaznost a vymahatelnost není stejná. Poštovní licence je pravomocná, účastníci jsou jí vázáni. Žalovaný nadto jako ústřední správní orgán je povinen dohlížet na dodržování povinností stanovených poštovním zákonem, tedy i povinnosti stanovené v udělené poštovní licenci, jelikož na ni odkazuje § 33 poštovního zákona.
14. K porušení povinnosti stanovené základními kvalitativními požadavky účinnými do 31. 12. 2012 žalovaný uvedl, že sankcionovat lze podle právní úpravy platné a účinné v době spáchání předmětného správního deliktu. Žalovaný však nedospěl k závěru, že ve věci by se měla uplatnit práva retroaktivita. V udělené poštovní licenci je v její příloze stanovena povinnost, která byla porušena, kdežto v obecně závazném předpisu je obdobná povinnost stanovena s účinností od 1. 1. 2013. Obě porovnatelné nejsou, neboť základní kvalitativní požadavky tvoří součást právní normy, jejíž porušení bylo žalovaným sankcionováno a nejedná se o žalobcem tvrzený způsob upřesnění zákonem stanovené skutkové podstaty. Právní úpravu nelze tak posoudit jako celek, jeví se jako neporovnatelná, spáchaný správní delikt je třeba posuzovat podle právní úpravy, která byla platná a účinná v době jeho spáchání.
15. Tzv. současná právní úprava, tj. právní norma v § 33 odst. 1 písm. a) poštovního zákona odkazuje na poštovní vyhlášku, kdežto právní úprava platná a účinná v době spáchání správního deliktu odkazuje na základní kvalitativní požadavky, jež jsou přílohou udělené poštovní licence žalobkyni. Žalovaný při svém rozhodování o naplnění skutkové podstaty správního deliktu není oprávněn posuzovat dosažení stanoveného výsledku z hlediska průzkumu očekávání zákazníků, zákon nepočítá s formou polehčující okolnosti.
16. *Ke druhému žalobnímu bodu* žalovaný neshledal, že by rozhodnutí o výši trestu vycházelo z nesprávného hodnocení následků sankcionovaného jednání, protože závazek pro

stanovení normy kvality služby za účelem zaručení dobré kvality poštovních služeb vyplývá pro všechny členské státy EU z čl. 16 směrnice EP a Rady 97/67/ES o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby a úroveň kvality poskytovaných poštovních služeb hraje důležitou roli a představuje významný veřejný zájem.

17. Poskytování nejvyužívanější poštovní služby, kterou je obyčejná zásilka, v nižší než stanovené kvalitě, představuje podle žalovaného závažný následek. O kolik nebyl splněn stanovený limit, představuje rozsah protiprávního jednání, tedy o kolik byla kvalita poskytované služby nižší. Splnění povinností vyplývajících z uzavřených poštovních smluv považuje žalovaný za nadále irelevantní, neboť smlouva o poskytnutí poštovních služeb uzavřená s uživatelem má soukromoprávní charakter. Mezi soukromoprávními smlouvami a porušením veřejnoprávní povinnosti v § 33 poštovního zákona neshledává žalovaný žádnou souvislost. Průzkum očekávání zákazníků také žalovaný nepovažuje za relevantní, nejedná se o zákonem upravený institut. Pro posouzení závažnosti považuje žalovaný relevantní hranici 95 %, jak je stanovena udělenou poštovní licencí a nikoli hranice 92 %, která byla stanovena poštovní vyhláškou s účinností od 1. 1. 2013. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že nevzal v potaz následky sankcionovaného jednání, neboť relevantní námitky v podaném rozkladu vypořádal a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se vypořádal i s pochybením prvostupňového orgánu, který porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Též neopomněl zohlednit následek sankcionovaného jednání, neboť tím je poskytování služby v nižší než stanovené kvalitě, protože taková skutečnost byla zcela zásadní pro posouzení, zda se správní delikt stal. Rozsah protiprávního jednání žalovaný posuzoval na str. 9 napadeného rozhodnutí.
18. *Ke třetímu žalobnímu bodu* žalovaný upozorňuje, že pohled uživatelů poštovních služeb na rozsah protiprávního jednání žalobkyně považuje za zcela irelevantní, neboť ti jej neposuzují a jednalo by se o soukromoprávní vztah a v daném případě jde o pohled veřejného práva. K rozsahu sankcionovaného jednání žalovaný vysvětluje, že je třeba si uvědomit, že předmětný správní delikt byl spáchán nesplněním povinnosti, a za to je možné podle poštovního zákona uložit pokutu do 2 000 000 Kč, tedy sankci v maximální možné míře je možné uložit za jakékoli nesplnění stanovené povinnosti bez ohledu na jeho rozsah. Trvá-li žalobkyně na procentuálním vyjádření rozsahu deliktního jednání, je třeba vycházet ze skutečnosti, že 95% hranici stanovenou základními kvalitativními požadavky je třeba splnit vždy. Tzv. tolerance 5 % představuje 100 % zásilek, které nemusí být v daném období dodány. Při výpočtu nedovolené odchylky nelze, jak uvádí žalobkyně, pojmout za celek (tedy za 100%) stanovenou hranici 95 %, a v případě výpočtu sankce vycházet z toho, že byla téměř splněna. Ale v ideálním případě by mělo být dodání zásilek splněno na 100%, z níž je dovoleno tolerovat 5%. Případné nesplnění stanovené povinnosti, tedy nedovolené odchylky, je třeba poté vztáhnout právě k povolené toleranci, aby se zjistilo, v jakém rozsahu byla povolená odchylka překročena a v tomto případě byla povolená „tolerance“ překročena o více jak 1/3. Při posuzování rozsahu sankcionovaného jednání vycházel žalovaný právě z procentuálního vyjádření rozdílu počtu poštovních zásilek, které nebyly dodány ve stanovené lhůtě vůči počtu poštovních zásilek, které ve stanovené lhůtě být dodány nemusely. Dosažený výsledek představuje překročení stanovené „tolerance“ o více než jednu třetinu. Pokuta 1 500 000 Kč byla za shora uvedené deliktní jednání žalobkyni uložena v zákonném rozmezí, jehož maximální sazba je 2 000 000 Kč. Význam zákonem stanovených kritérií pro stanovení

výše pokuty a zákonné rozmezí, v jehož rámci lze pokutu udělit, se proto ze strany žalobkyně nezakládá na pravdě.

19. Dne 27. 6. 2016 **Městský soud v Praze vydal pod č. j. 3 A 68/2014-39 rozsudek**, kterým rozhodnutí žalovaného i prvostupňového orgánu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 208/2016-35 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a zavázal jej, aby posoudil v předmětné věci v rámci uplatněných žalobních námitek, aplikaci ústavní zásady zákazu retroaktivity.
20. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.
21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán podle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“, a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Městský soud v Praze vycházel z **obsahu správního spisu**, z něhož vyplývá, že prvostupňový orgán dne 4. 11. 2013 pod č. j. ČTÚ-82 627/2013-610/IV. vyř. vydal rozhodnutí, kterým konstatuje, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 37a odst. 2 písm. a) poštovního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012 tím, že jako držitelka poštovní licence poštovní povinnost neplnila v souladu s § 33 odst. 1 písm. a) poštovního zákona, jelikož při měření přepravních dob poštovních zásilek vložených do poštovních schránek podle normy EN 13850 v roce 2012 dosáhla výsledku 93,23 % poštovních zásilek dodaných následující pracovní den, čímž nesplnila požadavek stanovený v § 24 odst. 4 písm. d) základních kvalitativních požadavků, podle kterého byla povinna dosáhnout výsledku nejméně 95%. Za porušení povinnosti o 1,77 procentního bodu uložil prvostupňový orgán žalobkyni podle § 37a odst. 2 poštovního zákona pokutu ve výši 1 500 000 Kč. Proti tomuto uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 21. 11. 2013 rozklad. Žalovaný dne 1. 4. 2014 vydal napadené rozhodnutí, konstatované shora.
23. **Městský soud v Praze vycházel z této právní úpravy:**
24. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny „*[t]restnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější*“.
25. Podle § 33 odst. 1 písm. a) poštovního zákona, v totožném znění účinném před i po 31. 12. 2012, „*[d]ržitel poštovní licence je povinen plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, včetně soustavného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití*“.
26. Podle § 37a odst. 2 písm. a) poštovního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, „*[d]ržiteli poštovní licence, který neplní poštovní povinnost nebo ji plní způsobem, který není v souladu s § 33, se uloží pokuta do výše 2 000 000 Kč*“.
27. Podle § 37a odst. 3 písm. a) poštovního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013 „*[d]ržitel poštovní licence se dopustí správního deliktu tím, že poruší poštovní povinnost podle § 33 odst. 1 písm. a)*“. Podle odst. 4 písm. b) téhož ustanovení „*[z]a správní delikt se uloží pokuta do 2 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), nebo podle odstavce 2 písm. f) a l), nebo podle odstavce 3 písm. a), c), d), f) nebo g)*“.

28. V Poštovním věstníku Českého telekomunikačního úřadu č. 13/2008 je ve sdělení č. 69 vyhlášeno rozhodnutí o udělení poštovní licence žalobkyni ze dne 5. 12. 2008, č. j. 76 026/2008-608, na období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2012. Podle § 24 odst. 4 písm. d) základních kvalitativních požadavků, které jsou přílohou k výroku č. V uvedeného rozhodnutí: *„Při měření přepravních dob poštovních zásilek vložených do poštovních schránek podle normy EN 13850 musí podnik dosáhnout výsledku za kalendářní rok 2012 nejméně 95% poštovních zásilek dodaných následující pracovní den. Metodika měření musí být schválena Českým telekomunikačním úřadem“.*
29. Podle § 22 odst. 1 vyhlášky Českého telekomunikačního úřadu č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování, která byla účinná od 1. 1. 2013, *„[u] základní služby podle § 2 se provádí měření přepravních dob poštovních zásilek o hmotnosti do 50 g. Při měření přepravních dob musí být dosaženo za kalendářní rok výsledku nejméně 92 % poštovních zásilek dodaných první pracovní den následující po dni, ve kterém bylo učiněno jejich poštovní podání“.*
30. Mezi stranami nejsou sporné skutečnosti, které rovněž vyplývají ze správního spisu a jsou zachyceny v rozhodnutích správních orgánů, že žalobkyně v roce 2012 nesplnila limit stanovený základními kvalitativními požadavky pro doručování poštovních zásilek, tedy že nejméně 95% poštovních zásilek vhozených do poštovních schránek musí být dodáno následující pracovní den. Sporná je aplikace čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod na předmětný případ. Předmětem sporu je posouzení otázky, zda se žalobkyně dopustila správního deliktu, když v roce 2012 dosáhla podle normy EN 13850 při měření přepravních dob poštovních zásilek vložených do poštovních schránek, které měly být dodány nejpozději následující pracovní den, výsledku 93,23 %, ačkoli základní kvalitativní požadavky stanovily pro rok 2012 limit 95 % zásilek. Souvisejícími otázkami je pak tvrzený zánik trestnosti činu, posouzení rozsahu a následků skutku a zhodnocení přiměřenosti uložené pokuty.
31. Žalobkyně byla v nyní projednávané věci uznána vinou ze spáchání správního deliktu porušení základních kvalitativních požadavků. **K námitce žalobkyně vážící se k prvnímu žalobnímu bodu** o aplikaci principu zákazu retroaktivity zakotveného v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod v oblasti regulovaného trhu je Městský soud v Praze vázán závěry rozsudku Nevyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 208/2016-35.
32. Podle kasačního rozsudku je podstatné, že v průběhu času došlo ke změně v konkretizaci základní skutkové podstaty předmětného správního deliktu zakotveného v § 33 odst. 1 písm. a) poštovního zákona.
33. Kasační soud pod bodem [23] kasačního rozsudku dovodil: *„V období do 31. 12. 2012 byla skutková podstata dána právní povinností zakotvenou ve výše citovaném ustanovení ve spojení se základními kvalitativními požadavky, které byly přílohou rozhodnutí o poštovní licenci, která byla vydána v rámci správního řízení žalobkyni, která s jejími podmínkami souhlasila. V novém kalendářním roce, tj. od 1. 1. 2013 byla skutková podstata dána právní povinností zakotvenou v témže ustanovení zákona o poštovních službách, avšak ve spojení se základními kvalitativními požadavky, které byly nově stanoveny nikoliv přílohou správního rozhodnutí, ale ustanovením § 14 až 27 poštovní vyhlášky.“*

[24] Z výše uvedeného je patrné, že kromě změny formy stanovení povinnosti žalobkyně (konkretizace povinnosti vyhláškou namísto správního rozhodnutí), došlo rovněž k věcné změně v podílu zásilek, které byli nově všichni poskytovatelé poštovních služeb, včetně žalobkyně, od 1. 1. 2013 povinni doručit následující pracovní den po dni, ve kterém bylo učiněno podání, a to z 95 % na 92 %.

[25] Nejvyšší správní soud na tomto místě přisvědčil krajskému soudu, že v projednávaném případě není podstatné, zda základní kvalitativní požadavky poštovních služeb byly součástí poštovní licence, nebo poštovní vyhlášky. Od 1. 1. 2013 v tomto smyslu došlo pouze ke změně právní formy vyhlášení základních kvalitativních požadavků, tedy stěžovatel nově namísto vydávání individuálních rozhodnutí reguluje podle § 41 ve spojení s § 3 odst. 3 zákona o poštovních službách základní kvalitativní požadavky prostřednictvím normativního právního aktu, tj. poštovní vyhlášky. V obou případech se ovšem jedná pouze o otázku právně-technického řešení formy, v jaké jsou vydány základní kvalitativní požadavky poštovních služeb.

[26] Klíčové pro nyní projednávaný případ je, že žalobkyně byla podle přílohy rozhodnutí o udělení poštovní licence platné do 31. 12. 2012 povinna právě v roce 2012 doručit minimální objem poštovních zásilek ve výši 95 %. Jedná se o kvótu stanovenou na dané období kalendářního roku 2012.

[27] Nejvyšší správní soud si je vědom ústavního pravidla přednosti pozdější příznivější právní úpravy podmínek trestní odpovědnosti (čl. 40 odst. 6 Listiny) a ve své rozhodovací praxi jej zásadně aplikuje i pro věci správního trestání. Na projednávanou věc však toto pravidlo nedopadá.

[28] Obecné pravidlo přednosti pozdější příznivější úpravy je dáno pro případy, kdy zákonodárce v důsledku např. společenských změn nebo změny v poznání dopadů regulované činnosti přehodnotí potřebu regulace do té míry, že původně stanovenou povinnost zruší, stanoví v jiném (nižším) rozsahu, nebo alespoň sníží trest za případné porušení takové povinnosti.

[29] Nelze je však aplikovat na případy, kdy zákonodárce nebo správní orgán předem, tedy již při prvotním stanovení určité povinnosti, vymezil její rozsah cíleně pro určité konkrétní období, zatímco pro jiné období ji nestanovil vůbec nebo její rozsah vymezil odlišně (lhostejno, zda vyšší nebo nižší). To může mít svůj racionální důvod v potřebě postupného dosahování předem stanovených cílů regulace, nebo naopak pro plynulý přechod k nižší úrovni regulace. Samotná skutečnost, že míra regulace (stanovená pozdější úpravou pro další období) klesá, neznamená, že pominul zájem společnosti na úrovni regulace v rozhodném období. Tento zájem společnosti totiž nadále trvá, mj. v podobě požadavku právní jistoty regulovaných subjektů i třetích osob.

[30] Stejně tak je tomu i v nyní projednávaném případě: ani nižší míra regulace, ani právnětechnická změna formy stanovení právní povinnosti nic nemění na zájmu společnosti, že v kalendářním roce 2012 měla žalobkyně skutečně doručit stanovený objem zásilek ve stanoveném čase.

[31] Aplikace pravidla přednosti pozdější příznivější úpravy tak, jak učinil krajský soud, by ve všech případech, kdy je určitá povinnost ukládána „jen“ pro určité období, resp. kdy je její rozsah, uložený pro různá období, stanoven jako klesající, znamenal nevymahatelnost práva, přesněji

nevymahatelnost práva trestněprávní cestou. Povinnosti by nebylo třeba plnit podle práva účinného v době jednání, pokud je zřejmé, že mohou být nebo budou vymáhány později a že pro tu dobu již nebudou stanoveny vůbec nebo v nižším rozsahu. Takový přístup by zákonodárci zcela bránil v použití výše popsané metody dynamické regulace, která může být s ohledem na požadované cíle zcela racionální a přiměřená a v některých případech dokonce nezbytná.

[32] Vzhledem k právnímu závěru usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 48, by navíc rozhodným okamžikem pro posouzení, zda byly naplněny podmínky deliktů odpovědnosti, nebylo ani datum vydání rozhodnutí správního orgánu, ani rozhodnutí o opravném prostředku, ale až datum vyhlášení rozsudku krajského soudu o případné žalobě proti těmto rozhodnutím. S takovým časovým odstupem by už bylo prakticky vždy znemožněno vymáhání právní úpravy stanovené cíleně pro určité období.

[33] Nelze odhlédnout ani od specifické situace v projednávané věci, totiž že porušení povinnosti stanovené na jednotlivá rozhodná období – roky 2009 až 2012, bylo možno z povahy věci zjistit a sankcionovat až po jeho skončení. To by při platnosti závěru krajského soudu samo o sobě zcela znemožňovalo vymáhání kvalitativních požadavků, stanovených licencí pro jednotlivé roky její platnosti.

[34] Jakkoliv tedy představuje míra povinnosti stanovená pozdější vyhláškou pro žalobkyni příznivější normu, kterou by za rozhodné období naplnila, stanovení mírnější právní úpravy na další období na deliktů odpovědnost žalobkyně s ohledem na výše uvedené nedopadá. Krajský soud proto pochybil, pokud na případ aplikoval ústavní zásadu zákazu retroaktivity.“

34. Na základě shora podrobně citovaného právního názoru kasačního soudu, jímž je Městský soud v Praze podle ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán, dospěl soud k závěru, že na případ posuzování trestnosti jednání žalobkyně nelze aplikovat obecně známé pravidlo později příznivější právní úpravy, zakotvené primárně v ústavní zásadě pod čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, jehož se žalobkyně domáhá. Je třeba vycházet z právní úpravy z doby vydaného rozhodnutí o udělení poštovní licence, účinné do 31. 12. 2012, jež pro žalobkyni představovalo individuální správní rozhodnutí tehdy vydané ve správním řízení. Od 1. 1. 2013 platila jiná právní úprava, která zakládala i pro žalobkyni povinnosti obecně závaznou vyhláškou. Soud přisvědčil žalovanému, že se nejedná o totožnou právní úpravu, kdy jedna právní úprava plynule navazuje na druhou, neboť individuální správní akt, který představuje poštovní licence, byl účinný pouze a výlučně vůči žalobkyni, pouze ta v rámci správního řízení úpravu svých povinností poštovní licencí akceptovala. Oproti tomu obecně závazná vyhláška účinná od 1. ledna 2013 dopadá na širší okruh jiných subjektů a též prošla jiným režimem přijetí, nikoli v rámci správního řízení jako poštovní licence žalobkyně, která tak povinnosti, jež namítá, do 31. 12. 2012 s ohledem na obsah poštovní licence nesla výlučně samostatně. Trestnost jednání žalobkyně nemohla přijetím nové právní úpravy ode dne 1. 1. 2013 zaniknout, byť je příznivější pro žalobkyni, jelikož nelze směřovat řízení ve věci žalobkyně do 31. 12. 2012 ohledně udělené poštovní licence a účinky obecně závazné vyhlášky nastalé od 1. 1. 2013. Porušení povinnosti stanovené základními kvalitativními požadavky účinnými do 31. 12. 2012 sankcionovat lze, a to podle právní úpravy platné pro rok 2012. Skutková podstata správního deliktu byla do 31. 12. 2012 tvořena odkazem na individuální správní akt a od roku 2013 s odkazem na obecně závazný předpis. Základní kvalitativní požadavky tvoří součást právní normy, jejíž

porušení bylo sankcionováno, soud je nepovažuje za způsob upřesnění skutkové podstaty, jak tvrdí žalobkyně. Právní úpravu v roce 2012 tvořil totiž individuální správní akt, ten nemohl plynule navázat na obecně závaznou vyhlášku, neboť každý byl vydán v jiném právním režimu. Nelze z tohoto důvodu právní úpravu posuzovat jako celek, je nutno povinnosti žalobkyně posuzovat podle té právní úpravy, kterou byla v roce 2012 zavázána. Lze proto uzavřít, že právní úprava do konce roku 2012 odkazuje na základní kvalitativní požadavky, jež jsou přílohou udělené poštovní licence žalobkyni, oproti tomu právní úprava platná od roku 2013 odkazuje na poštovní vyhlášku. Pro tento žalobní bod soud žalobu neshledal důvodnou.

35. **Ke druhému a třetímu žalobnímu bodu**, které soud vypořádá společně, v němž žalobkyně namítá nesprávné hodnocení následků a rozsahu sankcionovaného jednání a výši sankce, soud se ztotožnil s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Soud vycházel zejména ze str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný konstatuje obsah prvostupňového rozhodnutí, z něhož vychází a úvahy, proč považuje rozsah deliktního jednání žalobkyně mimořádně velký, vysvětluje žalovaný na str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně podle žalovaného měla uloženou povinnost při měření přepravních dob poštovních zásilek vhozených do poštovních schránek podle příslušné normy dosáhnout za kalendářní rok 2012 nejméně 95% poštovních zásilek dodaných následující pracovní den v souladu s § 24 odst. 4 písm. d) základních kvalitativních požadavků. Tuto povinnost nesplnila žalobkyně, jak žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí uvádí, „o 1,77%, což představuje překročení pětiprocentního podílu poštovních zásilek, které nemusí být dodány následující pracovní den o více než jednu třetinu. Takovéto vyjádření nedovolené odchylky se jeví jako závažné nedodržení uložené povinnosti.... V posuzovaném případě šlo přibližně o 1,51 zásilek, což jednání České pošty dává mimořádně velký rozsah, neboť se jedná o skutečně značný počet poštovních zásilek.“ Soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že ze 100 zásilek tak následující pracovní den bylo doručeno 93 a nikoli 95, že se jedná z pohledu běžného uživatele o nepostřehnutelný rozdíl. Domněnku hlediska „pohledu běžného uživatele“ soud nepovažuje za relevantní, o uvedené hledisko není opřena poštovní licence, shodně tak není pro věc relevantní průzkum očekávání či preference zákazníků, kterých se žalobkyně dovolává.
36. Obdobně tak konstatuje v rozhodnutí na str. 6 prvostupňový orgán, v němž uvádí, že „[n]ásledkem protiprávního jednání je poskytování základních služby v nižší kvalitě a z tohoto plynoucí delší doba dodání poštovních zásilek, než kterou jsou uživatelé základních služeb oprávněni očekávat.“ Dále se zde konstatuje, že překročení pětiprocentního podílu poštovních zásilek, které nebyly dodány následující pracovní den, byl překročen o více než jednu třetinu, kterou prvostupňový orgán počítal tak, že nesplnění povinnosti o 1,77 procentního bodu je více než třetina z 5% zbývajících do 100% ideálního doručení. Uvádí, že „1,77 % poštovních zásilek podaných do poštovních schránek představuje přibližně 1,51 milionu poštovních zásilek. I když se nedodržení požadavku o 1,77% může zdát jako zanedbatelné, vyjádřeno v absolutních číslech se tento počet dotýká značného počtu poštovních zásilek. Protiprávní jednání tak mělo mimořádně velký rozsah.“ Soud se ztotožnil se žalovaným, že přibližně 1,51 milionu poštovních zásilek nelze bagatelizovat, nejedná se o nepostřehnutelný rozdíl, jak namítala žalobkyně, a nesouhlasí v tomto směru se žalobkyní, neboť je třeba si uvědomit, že poštovní zásilky podléhaly monopolu žalobkyně jako držitelky poštovní licence na dodávání poštovních zásilek s hmotností písemnosti do 50 g a cenou nižší než 18 Kč, což představovalo podstatnou většinu z počtu zásilek dodávaných v rámci základní služby obyčejná služba vnitrostátní, na což v té době i žalobkyně mimo jiné měla reklamu o tom, že jeden den zásilku převezme a druhý den doručí. Množství

přibližně 1,51 milionu poštovních zásilek i soud považuje za mimořádně velký rozsah a podle soudu úvaha žalovaného o mimořádně velkém rozsahu je proto zcela na místě. Ostatně žalobkyně nesporeovala žalovaným uvedené číslo, to proto nebylo předmětem samostatného posouzení soudů.

37. Až v žalobě žalobkyně měla snahu zlehčit své jednání a poukazuje v ní na procentuální vyjádření rozsahu deliktního jednání. Na to reaguje žalovaný na str. 5 a 6 vyjádření k žalobě tím, že počet vadně dodaných zásilek vyjadřuje procentuálním podílem. Žalovaný vysvětluje, že je třeba vycházet z toho, že „95% hranici stanovenou základními kvalitativními požadavky je třeba splnit vždy, 5% „tolerance“ představuje 100% zásilek, které nemusí být v daném období dodány. Při výpočtu nedovolené odchylky ovšem nelze, tak jak uvádí žalobce, pojmut za celek, tedy za 100%, stanovenou hranici 95%, a v případě sankce vycházet z toho, že byla téměř splněna. Naopak je třeba vycházet ze skutečnosti, že by v ideálním případě mělo být dodání zásilek splněno na 100%, z čehož je dovolena „tolerance“ ve výši 5%. Případné nesplnění stanovené povinnosti, tedy nedovolené odchylky, je třeba poté vztáhnout právě k povolené „toleranci“, aby se zjistilo, v jakém rozsahu byla povolená odchylka překročena. V tomto případě byla překročena o více jak 1/3 povolené „tolerance“. V napadeném rozhodnutí žalovaný vycházel z procentuálního vyjádření rozdílu počtu poštovních zásilek, které nebyly dodány ve stanovené lhůtě vůči počtu poštovních zásilek, které dodány ve stanovené lhůtě být nemusely a výsledek představuje překročení stanovené tolerance o více než jednu třetinu. Žalobkyně tak nesplnila kvalitativní požadavek u služby spadající z podstatné části do jejího monopolu, což lze považovat za závažnější než v případě služeb, jejichž kvalita je určována i tržním prostředím.
38. Nelze pominout, že závazek pro stanovení normy kvality služby za účelem zaručení dobré kvality poštovních služeb vyplývá pro všechny členské státy EU z čl. 16 směrnice EP a Rady 97/67/ES o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služeb. Pozornost soustředěná na kvalitu těchto poštovních služeb je tak v popředí veřejného zájmu, nejen žalovaného. Soud v úvahách žalovaného neshledal, že by opomněl zohlednit následky sankcionovaného jednání pro stanovení závažnosti deliktu, jak obecně, bez bližší specifikace, namítala žalobkyně.
39. K dodání zásilek ve lhůtě D+1 se vyjádřil jak žalovaný na str. 4 a 6 napadeného rozhodnutí, tak prvostupňový orgán na str. 6, který ve prospěch žalobkyně poukázal na to, že obyčejné zásilky „byly v jednotlivých případech zpožděny zpravidla pouze o jeden pracovní den, byly následky v těchto jednotlivých případech protiprávního jednání méně závažné.“ Soud neshledal rozumný důvod, aby odkazovanou argumentaci, která se jeví jako logická, znovu zde opakoval.
40. Pokud namítá žalobkyně, že hranice doručení se od 1. 1. 2013 posunula na 92%, což žalovaný nezohlednil v úvahách o následcích sankcionovaného jednání, pak soud poukazuje na shora uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu, že žalovaný důvodně vycházel z právní úpravy platné v roce 2012, kde hranice pro individuální správní akt byla v tomto směru 95% a prostor pro další úvahy zde nebyl dán.
41. Pokud dále žalobkyně namítá, že žalovaný všechny její argumenty odmítl jako irelevantní a bezpředmětné, pak taková námitka je uvedena žalobkyní též v obecné rovině. Vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen nekonkrétními odkazy bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve

správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobkyně za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není však povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty sám dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. Soud s ohledem na obecně koncipovanou námitku také ji pouze v obecných mantinelech může vypořádat. Z napadeného rozhodnutí rozhodně podle soudu není patrné, že by se žalovaný námitkami žalobkyně nezabýval. Soud žalobkyni odkazuje například na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde ve čtvrtém odstavci shora žalovaný reaguje na námitku žalobkyně např. takto: „*K námitce zániku trestnosti uváděné Českou poštou v rozkladu správní orgán II. stupně konstatuje, že ...*“

42. Co se týká otázky porušení zásady dvojího přičítání, pak i jí se žalovaný řádně zabýval, a to na str. 10 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že prvostupňový orgán „*zčásti porušil zásadu dvojího přičítání, neboť za přitěžující okolnost považoval i to, že účastník neplní kvalitativní požadavek, který je u této služby, spadající z podstatné části do jejího monopolu, hlavním motivem pro zlepšení kvality služeb z důvodu scházející konkurence. I přes toto pochybení správního orgánu I. stupně lze konstatovat, že uložená sankce je adekvátní deliktárnímu jednání účastníka, neboť jak bylo již řečeno výše, shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí je třeba dojít k závěru, že protiprávní jednání mělo mimořádně velký rozsah.*“
43. Žalobkyně dále namítla, že jí byla uložena pokuta blízko samotného stropu připuštěného zákonem. Soud k této námitce odkazuje žalobkyni na poslední odstavec str. 6 a na str. 7 prvostupňového rozhodnutí a současně na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí, kde se správní orgány výši uložené pokuty zabývají. Žalovaný vysvětlil, že při posouzení konstrukce správního deliktu „*je třeba dojít k závěru, že není postavena na tom, že maximální výši pokuty je možné uložit jen v případě, kdy by doba dodání obvyčejných zásilek D+1 nebyla dodržena u 0 % případů. Maximální výše pokuty může být uložena i u menších odchylek od vyžadovaného procenta pro řádné dodání obvyčejných poštovních zásilek D+1, když správní orgán je oprávněn zvážit všechny (polehčující/přitěžující) okolnosti protiprávního jednání majících vliv na celkovou závažnost správního deliktu a stanovit takovou výši sankce, jež plní svou represivní i preventivní funkci.*“ Žalovaný k tomuto vysvětlil, proč považoval nedovolenou odchylku o více než jednu třetinu, tj. přibližně 1,51 milionu zásilek, za závažné nedodržení uložené povinnosti, jejich zpoždění se týkalo zpravidla zpoždění o jeden den, čímž následky deliktního jednání podle prvostupňového orgánu byly relativně méně závažné, v důsledku čehož byla sankce uložena v horní polovině zákonného rozpětí, nikoli v maximální možné výměře. Žalovaný k tomuto neopomenul zmínit vadné porušení zásady zákazu dvojího přičítání prvostupňovým orgánem, s čímž se vypořádal na str. 10 napadeného rozhodnutí, a i přes toto pochybení setrval na uložení sankci, kterou shledal „*adekvátní deliktárnímu jednání účastníka*“, ve vztahu k mimořádně velkému rozsahu protiprávního jednání žalobkyně. Prvostupňový orgán konstatoval nad rámec uvedeného na str. 7 rozhodnutí, že sankce má mít složku represivní i preventivní tak, aby motivovala

žalobkyni, aby plnila své právní povinnosti. Zohlednil v této souvislosti příjmy žalobkyně, které „z poskytování služby obyčejné zásilky dosahují několika miliard korun českých, a v případě poštovních zásilek, které odpovídají nesplnění limitu, tyto příjmy přesahují 15 milionů korun českých, považuje správní orgán i v tomto směru výši pokuty za přiměřenou.“ Námitky druhého i třetího bodu, jež soud vypořádal společně, shledal soud proto za nedůvodné.

44. Závěrem soud konstatuje, že žalovaný a též prvostupňový orgán, jejichž rozhodnutí soud posuzuje jako celek, se ve svých rozhodnutích podle soudu dostatečně zabývali, následkem, rozsahem i samotnou sankcí, včetně důvodů užití právní kvalifikace a skutečnost, že se žalobkyně neztotožnila s jejich odůvodněními, ještě neznamená, že nedošlo k jejich řádnému a dostatečnému odůvodnění ve vztahu k námitkám žalobkyně. Současně soud posuzoval žalobní námitky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná: www.nssoud.cz).
45. Vzhledem k shledaným okolnostem Městský soud v Praze posoudil žalobu jako nedůvodnou, proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. podanou žalobu zamítl.
46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Za situace, kdy žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nad běžný rámec jeho činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost jen tehdy, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. ledna 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.